

over paa det Ting, der har paatvunget Ministeren en saadan Bestemmelse.

Judenrigsministeren (Hørring): Af de stillede Endringsforslag skal jeg først tillade mig at omtale Nr. 6, som er det vigtigste, og som vedrører Bestemmelsen i § 3 angaaende Laasningen af de private Overtørslere og Overgange. Om dette har jo det ærede Medlem for Tilsted Amt's 3dje Valgfreds (N. Andersen) nylig udtalt sig, og jeg kan i alt væsentligt slutte mig til ham. Man har ved anden Behandling, og saa vidt jeg skønner, efter Overenskomst med det ærede Udvalg opnaaet en Ordning, som var tilfredsstillende. Jeg har selv været med til at medvirke ved Affattelsen af denne Bestemmelse, og som Paragraffen blev vedtaget ved anden Behandling, gav den den Sikkerhed, som var nødvendig for Banernes Skyld. Bestemmelsen syntes mig i det hele taget at være saaledes, at man kunde gaa med til den. Det er sikkert nok, at denne Laasningspligt var en Byrde for dem, der benytte disse Overtørslere; men oven over dette staar dels Hensynet til Banernes Sikkerhed og dels det, at Bestemmelsen fra Administrationens Side, som den forelaa i Forslaget, kunde anvendes med Humanitet. Man havde Raad til at være human, netop fordi denne Myndighed var lagt i Statsbanedriftens Haand. Det, man nu vil gaa til, er utvivlsomt et Minimum af, hvad der overhovedet kan være Spørgsmaal om at indføre i Lovforslaget. Forslaget vil her efter komme til at indeholde en Bestemmelse om, at Statsbanedriften skal forsyne Leddene med et Lukkeapparat, egnet til at aflaae Leddet, men Brugerne skulle ikke have nogen Forpligtelse til at benytte dette Afslaaingsapparat, men kun en Pligt til at aflukke Leddet, hver Gang det er benyttet. Kommer man til denne Bestemmelse, vil Folgen blive, at den maa haandhæves af Statsbanestyrelsen i al sin Strengthed; man kan kun naa til nogenlunde Sikkerhed, og ganske sikkert ogsaa kun til nogenlunde Sikkerhed, saafremt man søger at forfølge ethvert Tilfælde, hvor man finder et saadant Led aabentstaaende. Jeg vil derfor anse det for meget uheldigt, om denne Bestemmelse blev sat ind, og jeg opfordrer til at blive staaende ved Affattelsen fra anden Behandling. Hvad de fremdragne Udtalelser af mig angaar, der skulde have paavirket Udvalget i saa Henseende, skal jeg derom sige, at for saa vidt er det rigtigt, som jeg ganske vist har sagt, at jeg ikke vilde lade Loven falde, om dette Endringsforslag bliver vedtaget. Bliver det sat ind i Loven, maa jeg se at bruge det,

jaa godt det staar i min Magt, og udrette saa meget som muligt. Skulde det vise sig, hvad jeg sandelig ikke vil haabe, at denne Bestemmelse er utilfredsstillende, haaber jeg ogsaa, at Næst dagen vil være med til at gøre den fornødne Forandring deri. Hvad de andre Endringer angaar, skal jeg særlig anbefale Endringen under Nr. 7, som jeg har tilladt mig at anmode Udvalget om at stille. Den retter blot en Mangel, der for Resten allerede var til Stede i Regeringsforslaget. Endringsforslaget under Nr. 15, som jeg ikke har stillet saaledes, som den ærede Ordfører udtalte, men kun været med til at hjælpe til at redigere, saaledes som man saa ofte gør i Samarbejdet med Udvalget, kan jeg tiltræde, hvis det maatte finde Flertal her. Det gaar jo ud paa at nedsætte Bøden til 2 Kr., og da det i og for sig er det mindre i disse Tilfælde, hvad Bøden er, hvorimod al den Ulejlighed, der flyder af at forfølge de paaageldende, har mere at sige, kan jeg gaa med til Endringsforslaget. Til de øvrige Endringsforslag har jeg intet at bemærke.

Bluhme: Som ærede Medlemmer ville se, har jeg for en Gangs Skyld slaet mig sammen med Højre, for saa vidt angaar Endringsforslaget under Nr. 6 til § 3, imod mine Partifæller. Jeg fastholder nemlig den tidligere Affattelse af Lovforslaget, som det blev vedtaget ved anden Behandling, og jeg skal kort angive mine Grunde. Hvad det drejer sig om her er en Kamp mellem to Interesser: paa den ene Side staar Banestyrelsens Interesse, som bestaar i at sørge for, at Tarten paa Jærnbanen er saa sikker som muligt for Publikum og for dens Materiel, og paa den anden Side staa Brugere af private Overtørslere, som ved Jærnbanens Trafik hindres i at benytte Leddet, og Afgangen til deres paa den anden Side af Banen liggende Jorder. Der er i sin Tid siger Udvalget, givet dem Erstatning, fordi en Del af deres Jord blev adskilt fra Hovedejendommen, Erstatning for det Tab, som de ville saa ved forøgede Omkostninger til Arbejdsdriften og anden Gensmen, sige Brugere, og det have de fuldkommen Ret i, den Erstatning, som den Gang blev givet dem, kan aldeles ikke anses for tilfredsstillende over for den forøgede Byrde, som de tiltagende Jærnbanetog paaføre dem, en Byrde, der er saa stor, at de Jorder, der ligge adskilte fra Hovedejendommen, næsten blive værdiløse; det er klart. Paa den anden Side maa det bemærkes, at selv om deres Jorders Værdi gaar ned, kan man ikke udsætte Publikum for ekstraordi-